

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 26. Joannes Gorziensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. Tornaci, Marchianense, Attrebatense
 A. C. 942. S. Vedasti, S. Richarii, S. Bertini, S. Audomari, & S. Amandi. Aliunde autem constat, eum Monasteriis S. Remigii Remis, & Mosomensi præfuisse. Sub finem vitæ Gerardus in omnibus his Monasteriis Abbatibus, vel aliis Præpositis, constitutis, Bronium se recepit, ut illius Congregationis Regimini totum se daret; ibique tandem e vivis abiit anno nongentesimo quinquagesimo nono, tertia Octobris, qua die Ecclesia ejus memoriam colit.

Mart. Rom.
 3. Oct.

§. XXVI.

S. Joannes Gorziensis.

vit. n. 9. p.
 368. Sed & alius Monachus, nomine Joannes, postea Abbas Gorziensis, illud ævum illustravit. Is natus in Territorio partim Metensi, partim Tullensi Villa olim Regia, vocabulo Vinderia, ubi adolevit, Grammaticæ, Sacræ Scripturæ, Legibus civilibus & Ecclesiasticis operam dedit. Cum deinde se totum Deo dicasset, omnia totius vitæ peccata sua confessus est, & poenitentiam recepit sibi injunctam ab Humberto Recluso Virdunensi, viro virtutis & scientiæ opinione clarissimo. Exinde Joannes noster carnes nunquam manducavit, & summo rigore jejunavit. Sub illud tempus fama ad eum pervenit cujusdam Anachoretæ, nomine Lamberti, in
 Lambertus
 Eremicola. Silva

Silva Argonnensi degentis, statimque se ad eum conferre constituit, ardentissimo vitæ eremiticæ desiderio ductus. Sæculum X.
A. C. 942.

At Lambertus vir erat rusticus & rudis, qui maximam pietatem in eo sitam existimabat, si corpus suum durissimo & non nunquam irrationabili labore attereret, cetera a communi vitæ ratione usque adeo abhorrens, ut eum conspicientes risum satis tenere non possent. Tegendi corporis, etiam circa illas partes, quas verecundia innata conspici vetat, ei cura postrema. Modium integrum farinæ in unum plerumque panem redigebat, qui mensem aut certe duos ei sufficeret, indeque quotidie sibi particulam ad pondus ob duritiam securi sibi effringebat. Sæpe post bidui triduique jejunium, quando vires corporis deficiebant, non diei, non noctis ullum tempus in reficiendo servabat. Subito quolibet mentis impulsu ex eremo se proripiens villas & civitates intrabat, itemque repente cellula se condebat. Non nunquam noctis medio, non nunquam vesperi, aut sub lucis repusculo Missas exordiebatur.

Joannes Vinderiensis nihilominus cum eo aliquamdiu est commoratus, postquam cellulam sibi ad habitandum compegisset, quo divertentes complures incolæ ex vicina civitate Virdunensi ejus
fermo-

Sæculum X. sermonibus ad amorem Dei accendebantur. Tum communicato cum iis consilio, & id ipsum suadente Humberto, insulsum fratrem reliquit, & profectioe suscepta Romam ad Beatorum Apostolorum memoriam commeavit, usque ad montem Garganum pervenit, transiens montem Casinum conscendit, & Monasteria civitati Neapolitanæ adjacentia adiit. Inde reversus quia locus aut Congregatio sibi apta non occurrebat, in propriis ædibus monachi vitam ducere cœpit, in vigiliis, orationibus & jejuniis noctes diesque conjungens. Humberto deinde conciliante amicitiam Einoldi seu Eginoldi quæsivit, qui & ipse vitam monachorum more instituebat. Is enim antea Ecclesiæ Tullensis Primicerius & deinde Archidiaconus, omnibus rebus suis in pauperes sparsis, aliquamdiu in cellula se continuerat. Tandem cum septem viri ejusdem propositi convenissent, in Italiam commigrare constituunt, ubi ad monasticæ perfectionis culmen contenderent, de labore manuum suarum viventes, in fertilissimis regionibus, sed desertis, quas Joannes circa Beneventum conspexerat. Verum cum istud eorum consilium ad notitiam Adalberonis Episcopi Metensis pervenisset, ipsis Abbatiam Gorziensem a Normannis vastatam concessit. Ergo illi hoc monasterium anno non-

nongentesimo trigesimo tertio ingressi, Sæculum X.
A. C. 942.
Einoldum Abbatem & Joannem Cellerarium elegerunt.

Huic officio maxime idoneus erat Jo-
annes rei œconomicæ, præsertim rusti-
cæ, peritissimus. Unde in ipsis princi-
piis, cum Abbas Einoldus credito sibi re-
gimine vehementer angeretur, accedens
Joannes inquit: *Ego te hoc fasce levabo.
Tu interioribus tantum, ut cupis, ani-
mum intende.* Ceterum Joannes, quam-
vis eorum, quæ sibi facienda proponebat,
natura esset tenacissimus, nihilominus
promptissime obediebat, quidquid Abbas
imperans semel ore emisisset, qui Joan-
nis obedientiam diversis mutationibus
probavit. Quippe jam Præpositum mo-
nasterii constituit, tum mutato consilio
compulit, ut abdicata Præpositura De-
canus esset, rursusque Cellerarii officio
fungi jussit, nunc vestiario præfecit, nunc
hospitum & infirmorum curam gerere
præcepit. Ipse vero exactissimam ratio-
nem omnium expensarum ad ultimum
etiam obolum reddebat, etiamsi id Ab-
bas, de ejus fide securus, non peteret.

Præter illa, quæ ante conversionem
literis incumbens didicerat, in hoc mo-
nasterio multa legit; & primo quidem
Moralia S. Gregorii, quæ sæpius ab ini-
tio usque ad finem pervolvit, unde omnes
ferme ipsius Sermones ex iis excerptos
vide-

*vit. Joa.
Gorz. n. 72.*

*Monaste-
rium Gor-
ziense.*

n. 83.

Sæculum X.
A. C. 942. videmus. Legit etiam quæcunque ei ad manus venerunt de Operibus S. Augustini, S. Ambrosii, S. Hieronymi, aliorumque Patrum. Sed nempe illa ætate, qua viluerant literæ, difficile erat libros invenire. Legit quoque totos Tractatus S. Augustini in S. Joannem, in Psalmos, & de Civitate Dei. Tandem in Libris de Trinitate multa contentione sudavit, & occasione eorum, quæ in iis de Relatione Divinarum Personarum dicuntur, Prædicamentis, Introductioni Porphyrii & toti Dialecticæ studere cœpit; in quibus cum diu multumque fuisset luctatus, Einoldus Abbas, quanto labore ea constarent expertus, & nolens eum in his rebus frustra bonas horas perdere, medios conatus præcidit, districte prohibens, ne amplius his vacaret, sed potius animum Sacræ Scripturæ lectione occuparet. Itaque conversus ad Sacras literas, & se totum iis tradens, S. Gregorium in Ezechielem manibus trivit, nam quæcunque erant S. hujus Doctoris, præ ceteris amplectebatur. Vitas Patrum eo animo, ut ipsos imitaretur, legebat, & S. Joannis Eleemosinarii ferme totam memoriæ commendatam tenebat, quin tamen aliquid ex rebus externis remitteret.

n. 86.

Cum officii sui causa ad conversandum cum Sæcularibus teneretur, querebatur, se

se nunquam Sæcularium colloquio ita in-
teresse, quin aliquid de consueto sibi
modo vivendi deperderet, & prandia,
quæ ipsis parari honestas posceret, ma-
gno impendio monasterio stare. Tanta
solicitudine rem familiarem curabat, ut
a quibusdam avaritiæ argueretur, quam-
vis ad eam augendam nulla unquam ar-
te illicita uteretur. Diu in pane &
aqua quotidie jejunavit. Sed videns Ab-
bas, quod tantus rigor ejus valetudinem
pessumdaret, præcepit, ut non nisi bis in
anno jejunaret, nempe in Quadragesi-
ma, & illo tempore, quod Festum Na-
tivitatis Domini præcedebat; quod ve-
ro jejunium decima tertia Septembris
inchoabatur. Præter Abbatiæ Gor-
ziensem Adalbero Episcopus etiam Mo-
nasteria S. Clementis & S. Anulphi in ci-
vitate Metensi reformavit.

§. XXVII.

Ecclesia Normanniæ.

Necdum Religio Christiana in Norman-
norum animis ita locum invenerat,
ut nulli inter ipsos Pagani darentur. Du-
ce eorum Guilielmo, cui longus gladius
cognomentum dedit, ab Arnulpho Flan-
driæ Comite per insidias interfecto anno
943. Hugo Magnus (*), Dux Franciæ, sæ-
pe

(*) Idem sine dubio, qui Comes Parisiensis
dictus.

Sæculum X.
A.C. 943.

n. 92.

illud
ad
et
et